

zichzelf oplossen buiten haar toedoen. Zij kon haar leven niet geven voor een hersenschim, die weer andere, haar eigen, ellende meebrengen zou.

Er was veel college dien dag en daarna een dispuutavond, op de kamer van een der jongens, waar zij haar opstel voorlezen moest over Byron.

In de ten rande gevulde, gezellige sfeer van de schemerlampen, boeken en leunstoelen-kring, die 't litterair geredeneer en gemijmer als weerkaatsten, in de èven dompige warmte met een pittig rook-aroom; terwijl zij, van spanning blozend en met kille rillingen, achter den kathedr stond in 't onmiddellijk blankglanzend licht der lezenaar-kaarsen en elk woord dat zij uitspreken ging, proefde met een plotseling scherpen smaak van juist of onjuist onder de voelbaar critische aandacht der nauw letende luisteraars; toen zij klaar was en tersluiks in de volle stilte de houdingen bespiedde, een hand onder 't hoofd, een vuist in den zak of een overveegde kin met strakke peinsogen, meest alle afgewend, en het debat loskwam, hakkend en prijzend, versplinterend, betastend en bestreelend, toen had zij geen enkel vermogen vrij voor wroegend getob, opgaande in den heerlijk beheerschenden drang der gedachten. Eerst onder 't nabroodje, aan de groen-en-bloemig getooide, intiem laag belichte tafel, in den prikkelenden geur van pastetjes en wijn, bij de gemoedelijk ontboeide vroolijheid van de zandig of metalig diepe jongensstemmen en het klaarder geklank er tusschen, moest zij opeens weer, smartelijk, beseffen, hoe bijna zondig haar zitten hier was, in de egoïste weelde van een intellectueelen roes, terwijl hij daar snakte naar een tip van haar onwetenschappelijk bijzijn. Door de nachtraten, leeg en koel, langs de singels, die

't licht al gloren zagen, joeg haar een koortsige twijfel voort onder 't helopklinkend nagepraat van de jongelui, naar huis, waar zij alleen zou zijn en regelen wilde, hoe en wanneer de reis te doen. Doch daar, de moeheid pas goed in rug en voeten voelend, kledde zij zich uit en viel kort naeen in bed en in slaap.

Het werk wilde niet vlotten, die dagen. Telkens er tusschen hoorde zij den hakkelig vibreerenden klank van zijn heeschgeworden stem, zag zijn knakkenden loop en den schuifeltred van zijn groote platte glimlaarzen, of de kromgepreste vingers, waarmee hij zijn wankele losse letters maakte. Of dacht opeens aan vroeger, hoe hij met haar stoeide, wandelde en prentjes kleurde, hoe hij altijd vroolijk en vriendelijk voor haar was.

Een halve week verliep. Toen kwam er een telegram, om haar onverwijld naar huis te roepen.

Een schrik, die haar oogen bolopen sperden in flitsend begrijpen en haar handen strak klemde om 't blauwe papier, deed haar 't volgend oogenblik denkloos zich aankleeden, wegsnellen naar den trein.

In het huis, waar alles ademloos stil was, deden haar schreden aan als vlekken. Een schrille, schuldige angst omgreep haar uit de vijandige roerloosheid der onheilspellend doode dingen.

En boven bij het bed, waar een kleine kring eerbiedig voor haar openweek, zag zij de smeekende oogen star gesloten en de ingevallen gele wangen tot een sreen wit verkleurd.

Het was, of hij geweigerd had, met te sterven op haar te wachten. Zij voelde het, hoofdgebogen, als haar gerechte straf.

Doch een straf, die zij wist, te kunnen dragen.